

DETECTIVII DE DINOZAUARI

ÎN TRANSILVANIA.
DRACULA, BALAURI ȘI DINOZAUARI

STEPHANIE BAUDET

CAPITOLUL ÎNTÂI

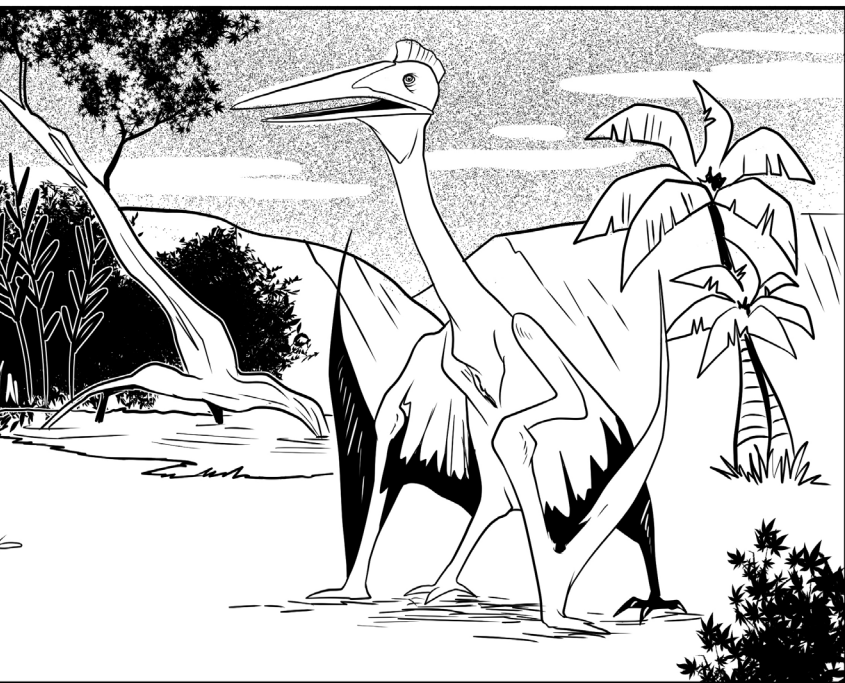
Creatura din fața lui era pur și simplu uriașă. Matt făcu un pas în spate, cu gura căscată. Oul pe care îl ținea în mâini era din ce în ce mai ușor pe măsură ce se cufunda în viziune. Îi era imposibil să i se sustragă, deși, de această dată, poate că ar fi vrut. Încă de la vârsta de șase ani, Matt avea uimitoarea capacitate de a vedea dinozaurii așa cum erau ei pe vremea când încă trăiau. Asta se întâmpla, în mod spontan, în momentul în care ținea în mâini un ou dintr-o anumită specie.

La drept vorbind, nu era un dinozaur. Matt știa acest lucru. Cunoștea o mulțime de lucruri despre dinozauri, pentru că tatăl său, Alan Sharp, era un eminent paleontolog.

Era un pterozaur, o creatură preistorică zburătoare. Mai precis, un *Hatzegopteryx*, și se înălța la vreo cinci metri deasupra lui, adică era de două ori mai înalt decât tavanul unei camere obișnuite. În plus, din cap îi ieșea un cioc înspăimântător de vreo doi metri lungime. Și mai important era faptul că acesta era îndreptat spre el, ceea ce îl determinase mai devreme să se dea înapoi, deși era conștient că nu putea fi văzut.

Animalul se ridică. Aripile, acum pliate, puteau atinge o anvergură de unsprezece metri. *Hatzegopteryxul* își folosea încheieturile aripilor ca pe niște coate, ceea ce îți lăsa impresia că are patru picioare. La rândul lor, aceste „coate“ aveau la capete niște gheare, care erau multifuncționale. Matt era suficient de aproape încât să poată atinge aripile membranoase și întinse mâna să le pipăie. Până atunci nu avusese capacitatea de a atinge ceva în viziunile sale. Putea chiar să vadă peisajul de jur-împrejur, simțea mirosurile și aerul, care acum era cald și umed.

Matt sări înapoi: degetele sale atinseseră pielea rece și aspră a aripii. Asta era ceva cu adevărat nou: putea atinge lucrurile din jur! Unde aveau să ducă toate acestea? Cu fiecare nouă viziune, se activa un nou simț. Acum putea folosi patru din cele cinci simțuri, deși nu-și imagina cum ar fi fost să guste ceva. Dacă, în cele din urmă, va face parte din viziune la modul cel mai real? La acest gând, îl trecu un fior.

Privi în sus către *Hatzegopteryx*. Din fericire, acesta nu părea să fie conștient de prezența sa. Nu reacționase, de altfel, nici la atingere. Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, Matt îi atinse din nou aripa, apoi un picior,

așa, într-o doară. Acesta era acoperit de solzi aspri. *Ce tare*, se gândi Matt, *sunt singurul om DIN TOATE TIMPURILE care a atins o creatură preistorică vie*. Nu-i venea să creadă!

Viziunea păli treptat, iar Matt se trezi înapoi acasă, în sufragerie, cu tatăl său alături, care îl privea nerăbdător, ținând pensula deasupra paletei de culori. Domnul Sharp era un paleoartist celebru, iar picturile sale cu animale preistorice erau la mare căutare în întreaga lume. Oamenii începuseră să se întrebe care e sursa științei sale, dar, până în acel moment, Matt și familia lui hotărâseră să nu spună nimănui despre viziuni.

Matt se uită la desenul pe care tatăl său îl începuse deja.

— Ciocul e mai lung și de un galben mai șters. Gâtul e portocaliu și... tată, l-am atins! Pot să simt anumite chestii acum! E grozav, nu-i așa?

Domnul Sharp se opri din pictat și întoarse privirea către fiul său.

— Asta înseamnă că ești foarte special, Matt.

Băiatul se încruntă.

— Ce e, Matt? Pari îngrijorat.

— Oare cum o să se termine toate astea? Voi fi *acolo*, în cele din urmă?

Matt înțelese că și tatălui său îi trecuse prin minte acel gând. Dacă se va afla acolo cu adevărat, dinozaurii îl vor vedea?

— N-am idee, spuse domnul Sharp îngândurat. Între timp, acest ou de *Hatzegopteryx* a fost găsit în România și sunt în legătură cu niște experți care vor să merg acolo.

Matt sări în sus:

— Serios? Și mergem și eu și Jo?

Jo era verișoara lui. Părinții ei, doctori amândoi, erau foarte ocupați, iar fata îi însoțise în ultimele cinci expediții de căutare de fosile. De fapt, li se alăturase încă de când Matt împlinise doisprezece ani. Cu un an în urmă, lui Matt i se permisesse pentru prima dată să meargă cu tatăl său în expediții, doar în timpul vacanțelor.

Domnul Sharp îl privi cu atenție.

— Ce părere ai dacă vine și Jo cu noi? Știu cât de mult ți-ai dorit să mergem doar noi doi.

Matt schiță un zâmbet trist.

— E adevărat. Am fost foarte supărat la început, dar acum m-am obișnuit cu ea și, la o adică, uneori e chiar amuzantă.

Domnul Sharp îl bătu pe umăr:

— Mă bucur să aud asta. Inițial, eram îngrijorat. Nu păreai prea fericit de situație și, în ceea ce mă privește, să vin însoțit de doi copii părea un pic neprofesionist.

— În mod clar, a fost mult mai distractiv cu Jo prin preajmă, spuse Matt. O să căutăm *Hatzegopteryx* în România?

Tatăl său încuviință.

— De data asta va fi o expediție mai neobișnuită. S-au furat niște ouă de dinozaur dintr-un sit de săpături aflat în nordul țării și cu siguranță că e vorba despre cineva care știe ce face. Un expert care vrea să aibă un profit financiar vânzându-le vreunui colecționar. Îți sună cunoscut?

— Frank Hellman, spuse Matt, fără să ezite.

Tatăl său încuviință:

— Cei de acolo cred că despre el e vorba, conform descrierii. A fost văzut dând târcoale șantierului.

Pe chipul lui Matt apăru o grimasă. Frank Hellman fusese coleg de facultate cu tatăl său, pe care îl considera un rival. Îi urmărise în ultimele cinci expediții și încercase, fără niciun pic de rușine, să fure ouăle pe care

le găsiseră. Nu părea să aibă nevoie de bani, dar nici paleontologia nu-l interesa. Tot ce voia să obțină erau notorietatea și prestigiul și să i-o ia înainte domnului Sharp. Resentimentele și invidia făceau parte dintr-o mai veche dispută între familiile lor.

— Pentru că îl cunosc, cei de acolo cred că eu știu cum gândește și că îmi voi da seama cum va reuși să treacă granița cu prada. Deja au fost organizate filtre de control în aeroporturi și gări, însă unele granițe mai îndepărtate sunt greu de monitorizat.

— Sper ca noi să-l prindem, spuse Matt, plin de însuflețire.